

JAN KLECANDA:

Páter Vojtěch.

VESNICKÝ ROMÁN.

"A teď jsi muž, ale lepším nejsi! Posměch a hanbu uvaluješ na nás dům!" trpce řekl mlynář. "Posměch? Rád bych viděl toho, kdo by se mi troufal posměhat," vypínal se Karel.

"Rád věřím! Do očí se ti nic do netroufá, ba ještě leckterý vochňapka se s tebou napije a pochválí tě. Ale dobří lidé ti jdou z eesty, a toho u Dvoreckých nikdy nebyvalo!"

"Ej, u Dvoreckých ledacos nebývalo," jízlivě vykřikl Karel. "A k čemu těch kázání? Až se mi bude chtít, poslechnu si v neděli Vojtěcha!"

A vrazil si čapku do týla, vyšel prudec z kuchyně, aby se již nevrátil, až na noc.

Po odehodu Karlově zavládlo mezi přítomnými trapné, hluboké ticho. Pan otec sklíčeně usedl ke stolu a dýmal jako o přítrž, což bylo znamením, že se v něm cosi děje. Vojtěch postavil se k oknu a zádušně pohledl ven za bratrem nezdarou, mlynářka pak stábla se na lavici u kamen, tajně i dech, jakoby se v tom okamžiku starému bála připomenouti, že je na světě.

Stárek Petr, vycítiv, že on, přece jen cizí člověk, je tu na závalu, vytratil se z kuchyně zase do mlýnice.

"A ba, těžko, těžko bude s tím chlapeem," ozval se konečně pan otec. "Už i podezřívá, by nás chtěl! Rozumu není, ale to by člověk konečně už odpustil. Ale ani srdce nemá pro své, a to je horší. Srdce a svědomí!"

Nikdo neodpovídal na tento stesk mlynářův. Potěšit bylo těžko, a přikládat polénko nechtěl ovšem ani Vojtěch ani Frantina.

A tak mlyte přece, kalkulaci! zahuboval mlynář, nemoha se dočkat ani projevu souhlasu ani odporu. "Ať přece člověk slyší a cítí, že je mezi svými!"

"Jen si to tak neberte k srdci, pantáto," řekla konečně Frantina, již zželo se muže. "Však i on se umoudří!"

"Umoudří, ale kdy? Co do těch dob ještě nám i sobě nadrobí do polévky? Strach mám z toho žandára, strach. — Snad jste si vy toho nepovšimli, Karel, ten pudivý, ovšem nejmuji, jak s ním mluvil. Nastavoval uši a každé slovo mu ze rtů lapal. A jak se usmál podivně! Ten jistě pošle nějaký ten "meldung" dříve než nás Karel!"

"Nemyslím," odporovala mlynářka. "Kdyby to chtěl, byl by Karlovi tak nedomlouval."

"Holečku, ten je jako všichni takoví. Chce být hezkým na všechny strany. Zde poradí a jinde jedná proti tomu. — Tady ti nastaví ruku a jzgam běží pro jidáský groš!"

"Těžká tu rada!" povzdychla mlynářka. "Nevymyslil-li nie velebníček —"

Vojtěch pozvedl hlavu, jakoby se byl z hlubokého sna vytrhl. "Viděl otec tak zlomena a hned mu myslí slehla vzpomínka na mlynářovy výčitky svědomí. Teď on za jistě starý v myšlenkách se obírá tím, co již tak dlouho na mozku vrtá. Teď myslí jina na to, která k vůli tomu synu nebudnému prohrál se s ním. A když pohled Vojtěchův zaléti ke kamnům a tam spatřil Frantinu, jež téma svýma pochybnými krásnými očima tak smutně vyžděšené před sebe pohledla,

napadla ho myšlenka: Nás všechny;

Ano — nás všechny připravil o štěstí života — on, ten muž, jenž mu byl otcem.

Vojtěch sám na sebe se pohněl, přistihnuv se při té trpké myšlence, přiznav si, že v této chvíli trdně nepocítil s ubohým, sklíčeným otcem soustrasti. A když pak mlynář obrátil se k němu pohledem, v němž zřejmě bylo vyčítání prosbu o pomoc nebo aspoň o soustrast, Vojtěch docela již v sobě našel lepšího člověka.

"Netrudte se těmi myšlenkami, otcé," řekl měkce, přistoupiv k mlynářovi. "Poznáte dobře řekla, že i on se umoudří. Ožeňte ho, založte mu domácnost a přijde k rozumu. Je to stará medicína a skoro vždycky se osvědčuje!"

"Myslíš?" nalomyslně ozval se pan otec. "Já sám bych si od toho sliboval pomoc, ale tak se skoro bojím do něčeho osudu zasahovat. Aby mi pak jednou buď on nebo někdo jiný nevyčítal!"

Vojtěch i Frantina vycítili, na mlynář zas myslí a oba bezděky na sebe pohledli. Zachvěli se a ihned zase sklopili oči. Porozuměli si i beze slova.

VII.

Karel nepřišel domů celý ten den a ani na noc se do mlýna nevrátil. Mlynář poslal večer stárka do místní hospody zeptat se, není-li tam Karel, a když tam ho nenašli, vypravili stárka i mládka do dvou nejbližších vesnic v sousedství, aby syna hledali. Pozdě v noci vrátili se domů sami. Starý voják zatoual se někde dále a teprve druhého dne, když k večeru se již schylovalo, přišel.

Pan otec si oddech, když ho viděl veházeti do dvora a k tomu střízlivého.

"Nevyčítejte mu! Bude zase mrzutost a křik!" řekla mlynářka chvatně, než Karel vešel do kuchyně.

Ale mlynář měl trpkostí nadřeno a stavidla již povytažena.

"Však jsem už myslil, že tě někde cestou vzali a zavezli k úřadu," vyčítavě spustil na syna, jenž sotva pozdraviv, vešel do kuchyně.

Karel měl již na jazyku ostrou odpověď, ale rozmyslil si jinak. Nechtě popudit otec, s nímž dnes zamýšlel promluvit velice rozumné slovo.

"Proč by mne brali? Nemusil jste si o mne připouštět starosti," řekl neobyčejně mírně.

"Když se ty nestaráš, musím se starat já," pokračoval mlynář, jehož mírný tón řeči synovy skoro ještě více pohnělo. "Takovou věc máš před sebou a děláš, jakoby se nebudemělo. A v městě zatím snad už úřady se po tobě shánějí!"

"Nechme je shánět," lhostejně odpověděl Karel. "Než ty se rozpomenou poslat mi sem něco, já už budu dávno za devíti horami a devíti řekami!"

"Ty! Co tím chceš říci? Nerozumím ti!"

"Jsem tady na obtíž překážím vám a někomu jinému ještě více," rozhovořil se Karel prudec, aby si dodal odvahy vysypat najednou vše, co měl zadrženo. "A upřímně řečeno, mne tady také nic už netěší. Jste tady lidé jako zakletí a od světa odtrženi. Kdo trochu něco ve světě zhlédl, tady se mu už libit nemůže!"

Mlynář při těch výčitkách na syna vytřeštil oči. —

"Nu — a? Co pak ještě?"

"Co ještě? Však se dočkáte. To hlavní přijde teď: Usmyslil jsem se, že tomu udělám konec a vrátím se zase ven, pryč — do světa!"

"Ty do světa — a kam? A co tam?" zděsil se mlynář, jenž za celého svého života sotva jednou nebo dvakrát nejdále do Prahy přišel.

"Kam? To posud nevím. Svět je veliký, ale všude jinde lépe je než u nás. A co tam? Také ještě nevím, ale to se najde!"

"Do světa! A jen s holýma rukama?"

"S holýma rukama?" opakoval Karel po otcí mrazivým tónem. "Kdo vám to řekl, že chei s holýma rukama? Což nemám svůj mateřský podíl? A chee vy mne snad o všecko zkrátit k vůli —"

"Zadrž!" rozkřikl se mlynář a hrozivě se vztyčil proti synovi.

Karel neuvlil o krok a upřel na otec tak posměšný pohled, že mlynář všecka krev pobouřením vhnula se do tváří.

"M — no!" bylo jedině, co Karel řekl, ale ve zvuku tom bylo tolik posměchu, tvrdosti a pohrdání, že se mlynář až srdce sevřelo.

"Co se tu děje?" ozval se ode dveří mírný hlas, při jehož zvuku starý Dvorecký radostně se obrátil. — "Pojd, Vojtěče! Pojd a slyš, co si vymyslil! Do světa chee, pryč, nadobro pryč. My u nás jsme mu zde všichni hloupí, sprostí —" trpce žaloval Dvorecký.

"A své peníze chei, hlavní věc! Svůj podíl —"

Vojtěch v rozpacích pohledl na otec na bratra a mlčel.

"Nu, rozhodni přece, ty učena hlavo!" posměšně ho vyzýval Karel. "Ty tomu přec budeš rozumět, mám-li právo na svůj podíl, či ne —"

"Rozumím jen jednomu," klidně a vážně odpověděl kněz. "Kam tě osud postavil, tam žij a pracuj!"

"Žij a pracuj! Ale mně se tu nelíbí žít a pro vaši nádennickou práci nejsem!" rozkřikl se Karel. Dvorecký měl cosi na jazyku, ale vida Vojtěcha, ustoupil docela stranou, přenechávaje Karla docela jemu.

"A čím jsi se tak zatvrdil na tu zemi, kde jsi se narodil, a na ten dobrý lid, mezi nímž jsi vyrostl? A čím popudil jsme tě my, kteří přivítali jsme tě s láskou, ač ty jsi nám věru málo lásky prokázal?"

"Kázání, kázání!" mrzutě a v rozpacích broukal Karel. "Povídáš, že s láskou a rádi byste byli, až bych vám ukázal paty. Jen peněz kdybych nezdádal."

"A což ti srdce ani to nepoví, že křivdíš otec, křivdíš i nám?" rozehvěným hlasem ptal se Vojtěch. "Zůstaň zde, začni něco a otec ti dá, co tvého jest. A já sám, — vezmi vše, co zbylo z mého mateřského podílu, mně toho netřeba, jen neodcházej, nezfikej se domova a svých!"

Starý Dvorecký, sám hluboce dojat, myslil že postřehl na tváři Karlově stopy pohnutí.

"Vidíš, dobře ti Vojtěch myslí," kul rychle železo za horka. "Co můžeš slušně žádat, všecko dostaneš. A jsi člověk k světu, dříve si najdeš, živnost pořídíš. Vím, že do mlýna se ti nechce, hospodským být půjde ti lépe k duhu. Pomůžeme ti, zařídíš si svou domácnost, svou rodinu — a po eizně věru nikdy nezatoúšíš!"

"Hloupým sedlákům pivo bryndat — eh, nechce se mi toho štěat! Do světa, pryč — tam za mo-

ře, kde je jiný život, kde lidem jako já, kyne štěstí!"

Leč Karel již se sebe setřásl první dojem.

"Aby tě Bůh za ta tvrdá slova netrestal!" zvolal mlynář rozhořčen. "Což nevíš, kolik tisíců a tisíců těch, kteří šli tam za moře hledat štěstí, zhybnulo v bídě? Či myslíš, že tam na tebe čekají?"

"Eh, marné řeči!" odmítl Karel. "Čekají — nečekají. A mně se nechce tahat se s úřady proto, že jsem byl tak chytrý a nezůstal ležet v jámě, když mne tam hodili."

"O to ti tedy jde? Máš strach před vojnou?"

Pokračování.

Jste unaveni, přepracováni a přetíženi? Přáli byste si, abyste mohli spát? Navolili jste se přehazování se celou noc, snažíce se marně o spánek a odpočinek? Boli vás celé tělo, tak že si ráno přejete, aby byl večer a večer, aby bylo ráno? Je vám život břeňenem a vše kolem vás tmavé a pošmounané? Užívejte Dra. Petra Hoboka a povíte se, jak je to, že se cítíte tak dobře a proč je svět tak jasný. Ize ho dostati od zvláštních jednatelů ustanovených od majitelů Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 112-118 So. Hoynes ave., Chicago, Illinois.

Vysoké stáří

přičísti možno zdravému žaludku. Vážený stařec ve 70 letech píše: Dostředuji, že po více roků užívám Karlovské Léčivé Víno, připravované z vína medového a horských léčivých bylin a kořenek a že toto výtečné víno jest neocenitelný lék pro špatně trávicí žaludek. Léčivé víno toto připravuje poz ze vážený, ve staré vlasti vědecky vyškolený lučebník p. A. V. Kouba, v Denver, Colo., a krajáně by jej měl váude užívatí.

S úctou

Josef Čiha, Solon, Iowa.

Pozor!—Mnoho kořenek zde příprava je obyčejná hořká vína, a vymyšleným jménem "doktora" a lidé tím šálí. Žádejte váude jen Koubovo Karlovské Medové, vyráběné v Coloradu anebo pošlete si pro bedničku za \$3.00 na adresu: A. V. Kouba, 2519-21 Larimer Str., Denver, Colo.

Česká pošta.

Žluční kamínky, apendicitis,

BERÁNEK

OMAHA

NEB.

choroby jater, ledvin, žaludku a stěv nevyčleš operace, nýbrž

Fruitola a a Traxo.

Tisíce úplně vyléčených pacientů, též i Čechů. Za \$2.00 prodává výhradně jednatel, český lékárník

S. A. BERÁNEK,

16. a William ul., Omaha, Neb.

VE DVOU Mezinárodních Výstavách

Storz

s modrou páskou láhvové pivo

obdrželo nejvyšší dosažitelnou poctu.

Při Zamississipské v Omaze 1898 obdrželo nejvyšší odměnu a zlatou medaili, při Lewis & Clark stoleté v Portland, Ore. 1905, nejvyšší odměnu a zlatou medaili — jiná znamenitá piva tu soutěžila, však STORZOVO PIVO uznáno bylo znalci za nejlepší. To znamená mnoho pro vás, jestliže se vám jedná o dobrotu a jakost piva, jež pijete.

Přísna opatření národního zákona o čistých potravinách nevyžadují, abychom změnili náš způsob výroby ani v tom nejmenším. STORZOVO PIVO jest absolutně čistě, a bylo takovým vždy.

Objednejte si bednu na zkoušku. Telefon Webster 1260.

STORZ BREWING CO., OMAHA, NEB.

A. N. Frick & Son Co.

Velkobchodníci a Importéři

LIHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick a Herbets.

Tel. 544.

1001 Farnam ul., Omaha.

Riley Brothers Co.

VELKOBCHODNÍCI

Likéry a doutníky

Old Military Rye — Diamond R Rye

N. B. Archer Bourbon.

1118 Farnam St. OMAHA.